

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 61

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 24/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng học, chào mọi người! Câu thứ 22: “*Cãng cô tuất quả, kính lão hoài ấu.*” (Thương xót con cô, giúp đỡ quả phụ, kính trọng người già, chăm lo trẻ nhỏ.)

Ở trong đoạn này, phần chú giải có trích dẫn một đoạn trong kinh Hoa Nghiêm, trong kinh Hoa Nghiêm nói: “*Nguyện hết thấy chúng sanh phát tâm Bồ-đề, đầy đủ trí tuệ, vĩnh viễn giữ gìn thọ mạng không bị đứt mất. Nguyện hết thấy chúng sanh, đầy đủ pháp tu hành lìa già chết, hết thấy tai nạn, bệnh độc không hại đến mạng.*” Đây là câu thứ 2; câu thứ 3 nói: “*Nguyện hết thấy chúng sanh thành tựu đầy đủ thân không bệnh, không phiền não, thọ mạng tự tại, có thể tùy ý trụ thế.*” Tiếp theo nói: “*Nguyện hết thấy chúng sanh đạt được không già không bệnh, thọ mạng thường còn, dũng mãnh tinh tấn, nhập trí tuệ Phật.*” Bốn nguyện này là điều mà tất cả chúng sanh thế gian chúng ta đều niệm niệm mong cầu. Có thể cầu được không? Đương nhiên có thể cầu được, vì nếu không cầu được thì Phật nhất định không nói những lời này. Nếu Phật nói ra những đạo lý mà chúng ta không hiểu, nói ra phương pháp mà chúng ta không làm được thì cách nói này của Phật là không khế cơ, còn gọi là nói lời thừa, làm sao có thể tương ứng với ngũ ngữ trong kinh Kim Cang nói? Do đây có thể biết, từng câu từng chữ trong kinh luận đều là điều mà năng lực chúng ta có thể lý giải, có thể thực hiện, đây mới được xem là lời dạy chân thật.

Trong câu thứ nhất, điều quan trọng nhất chính là “phát tâm Bồ-đề”; hay nói cách khác, bốn loại nguyện vọng đều là lấy tâm Bồ-đề làm căn bản. nếu không phát tâm Bồ-đề thì chúng ta muốn vãng sanh về thế giới Cực Lạc cũng không thể đi được. Kinh Vô Lượng Thọ khai thị rõ ràng cho chúng ta, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, điều kiện quan trọng nhất là phải “phát tâm Bồ-đề, nhất hướng chuyên niệm”, là tám chữ này. Niệm Phật đường của chúng ta ngày nay 24 giờ không gián đoạn, không phải 7 ngày hay 70 ngày, mà là trường kỳ, đây là “nhất hướng chuyên niệm” đã làm được. Nhưng nếu không phát tâm Bồ-đề thì vẫn không thể vãng sanh, cho dù một ngày 24 giờ không gián đoạn, niệm cả đời

cũng không thể vãng sanh. Chúng ta không thể trách Phật, Phật nói rất rõ ràng, đã nói tám chữ, bạn chỉ mới làm được bốn chữ, làm được viên mãn đi nữa cũng chẳng qua là 50%, vẫn chưa đạt tiêu chuẩn. Có thể thấy phát tâm Bồ-đề quan trọng!

Tâm Bồ-đề là gì? Là tâm chân thật giác ngộ. Giác ngộ điều gì? Chân tướng vũ trụ nhân sinh đã rõ ràng, đã sáng tỏ. Chân tướng hình dáng ra sao? Trong kinh Kim Cang nói: “Phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, “tất cả pháp hữu vi như mộng huyễn bọt bóng”, đây là chân tướng mà chư Phật Bồ-tát nhìn thấy. Nói rõ hơn một chút là tất cả mọi hiện tượng đều là nghiệp nhân quả báo; thiện nhân - thiện quả, ác nhân - ác báo, nhân quả tiếp nối, kéo dài không dứt, đây là chân tướng sự thật. Sâu thêm một tầng nữa, Phật nói với chúng ta: “Tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới là cùng chung một thể sanh mạng”, đây là nói đến tầng sâu hơn, đều là nói chân tướng sự thật. Chân tướng sự thật hiểu rõ rồi thì gọi là tâm Bồ-đề. Sau khi hiểu rõ, điều quan trọng nhất là giúp mình cầu giải thoát, làm sao thoát khỏi lục đạo luân hồi, làm sao thoát khỏi thập pháp giới, giống như chư Phật Bồ-tát, sống trong nhất chân pháp giới bình đẳng. Đây mới là giác ngộ chân thật, đây là Bồ-đề chân thật, không những phải giúp bản thân mà còn phải giúp đỡ tất cả chúng sanh khổ nạn.

Người giác ngộ ở trong thế gian này, quý vị phải biết họ tương đối vất vả, không như các bạn tưởng tượng là người giác ngộ nhất định rất tự tại, rất vui sướng, sự thật hoàn toàn ngược lại với điều này. Người giác ngộ chịu đựng hết thấy sự oan khuất, chịu đựng hết thấy sự lăng nhục, chịu đựng hết thấy sự giày vò. Những oan khuất, lăng nhục, giày vò này từ đâu mà đến? Là từ bên chúng sanh bất giác mang đến, bạn phải có thể chịu đựng. Không những ở trong Phật pháp, trong pháp thế gian cũng là như vậy, “người tốt thì bị người ta ức hiếp”, lời này chẳng phải thường nói hay sao? Người tốt bị kẻ xấu ức hiếp, người tốt làm thế nào? Người tốt vẫn làm người tốt, người tốt tình nguyện bị ức hiếp, hơn nữa một chút cũng không oán giận, đó mới gọi là người tốt. Người tốt là người sáng tỏ, chung sống với những người không sáng tỏ này, người tốt còn phải giúp đỡ họ quay đầu, giúp đỡ họ giác ngộ, còn phải chịu đựng sự giày vò của họ, chịu đựng sự đổ oan của họ. Nếu không phải người giác ngộ chân thật thì không làm được! Chỉ có người giác ngộ chân thật thì tâm địa chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, đại từ đại bi đều lưu lộ ra trong đời sống. Người mê hoặc điên đảo không nhìn ra được, ai có thể nhìn ra được? Phật Bồ-tát nhìn ra được, Phật Bồ-tát an ủi

họ, Phật Bồ-tát trong âm thầm hộ trì họ, tự hành hóa tha, vì tất cả chúng sanh tiêu tai miễn nạn. Chúng ta phát tâm muốn làm người tốt, người tốt rất vất vả.

“*Đầy đủ trí tuệ*”, đây là sự thật, người phát tâm Bồ-đề thì trí tuệ mới hiện tiền. Người thông thường chúng ta muốn phát tâm Bồ-đề nhưng không thể phát ra được là do nguyên nhân gì? Nghiệp chướng, nghiệp đã làm chướng ngại. Nghiệp là gì? Là tạo tác; tất cả suy nghĩ bất thiện, tạo tác bất thiện, đó gọi là nghiệp. Nghiệp đã chướng ngại tâm Bồ-đề của chúng ta, cho nên tâm Bồ-đề không thể hiện tiền, đạo lý là ở chỗ này. Chúng ta tạo tất cả nghiệp thiện, được hay không? Nghiệp thiện cũng làm chướng ngại tâm Bồ-đề. Lời này phải nói thế nào? Thiện này của bạn không phải chân thiện, thiện này của bạn là thiện của thiện ác. Thiện của thiện ác thì không được, không giải quyết được vấn đề; thiện của thiện ác chỉ có thể được phước báo hữu lậu trong tam giới, không thể khai trí tuệ. Cho nên Phật dạy chúng ta đoạn ác tu thiện, ở trong đây không xen tạp phân biệt, chấp trước thì gọi là chân thiện. Phân biệt ý của mình, chấp trước lợi hại của mình; hay nói cách khác, phải đem tự tư tự lợi, kiến giải, chủ trương, thành kiến của mình thả đều buông xuống, đoạn ác tu thiện như vậy là tâm Bồ-đề.

Tu hành như vậy mới khai trí tuệ, “*đầy đủ trí tuệ*”; trí tuệ hiện tiền mới “*vĩnh viễn giữ gìn thọ mạng*”. Quý vị phải biết, mỗi một chúng sanh chúng ta, không những là người, mỗi một chúng sanh đều là vô lượng thọ. Mọi người không nên cho rằng thế giới Tây Phương Cực Lạc mới là vô lượng thọ, còn chúng ta ở đây thì không có. Nếu như chúng ta ở đây không có vô lượng thọ thì lời Phật nói trong kinh là nói không thông, tự mâu thuẫn với nhau. Phật pháp là pháp bình đẳng, thế giới Tây Phương Cực Lạc là vô lượng thọ, còn ở đây đoạn mạng, vậy là không bình đẳng rồi, đâu gọi là Phật pháp được? Cho nên, chúng ta với A-di-đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc là như nhau, người nào cũng là vô lượng thọ. Chỉ do chúng ta mê hoặc điên đảo nên không biết, không biết chính mình có tâm Bồ-đề, không biết chính mình có vô lượng trí tuệ, vô lượng thọ mạng, cho nên mới gọi là “*kẻ đáng thương xót*”. Vô lượng trí tuệ, vô lượng thọ mạng là do tu mà có phải không? Không phải, là tự tánh vốn đầy đủ. Vấn đề hiện nay ở chỗ nào vậy? Bạn không thể giác ngộ, vấn đề ở chỗ này; vừa giác ngộ, vừa quay đầu, bạn liền có được ngay.

Ngày nay có biết bao nhiêu người, kể cả người Mỹ ở trong đó, hôm kia có vị đồng tu nọ đưa cho tôi xem một tin tức, nhà tiên tri của nước Mỹ đang giải thích tai nạn thế giới, tôi thấy bức ảnh đó có không ít người đang nghe. Có thể thấy mọi người đều vô cùng quan tâm, tai nạn lớn, tai nạn của toàn thế giới sắp

đến rồi, có người nào mà không sợ hãi? Đây rốt cuộc là sự việc như thế nào? Thế gian có một số người thông minh, thật ra mà nói loại người thông minh này rất nhiều, mọi lúc mọi nơi chúng ta đều có thể gặp được. Họ ở trong định nhìn thấy, ở trong mộng nhìn thấy, ở trong quá trình tu học nhìn thấy, cũng có người ở trong hoàn cảnh đời sống nhìn thấy, thế nhưng đều là biết được nó như vậy mà không biết vì sao nó như vậy, cho nên lo lắng, sợ hãi mà không thể giải quyết vấn đề. Chỉ riêng Phật pháp hiểu rõ, nhất là Phật pháp Đại thừa, cho nên Phật pháp được xưng là “bảo”, chúng tôi thể nghiệm càng ngày càng sâu sắc, thật sự là bảo, chỉ có “bảo” mới có thể giải quyết vấn đề. Những tai nạn này chỉ là lông gà vỏ tỏi, là chuyện nhỏ. Nhà Phật nói “đại tam tai”, đó chân thật là tai nạn lớn; tam tai: nước, lửa, gió, có thể phá huỷ trời Sơ thiên, Nhị thiên, Tam thiên, đó mới là tai nạn lớn, tai nạn lớn đó ở trong Phật pháp cũng không có gì đáng kể. Hiểu rồi thì sẽ không bị tai nạn, thật sự là vô lượng thọ; người chưa hiểu, họ phải tiếp nhận tai nạn này. Như là có sinh tử, thọ mạng có dài ngắn, những huyễn tướng này, chung quy không rời vọng tưởng, phân biệt, chấp trước. Cho nên rời khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước chính là những gì mà đại sư Vĩnh Gia nói trong Chúng Đạo Ca: “Giác rồi rỗng lặng không đại thiên.”

Phật pháp, nhất là Phật pháp Đại thừa, từ đầu đến cuối không có gì khác, chính là dạy chúng ta giác ngộ. Phật pháp dạy học tuy có ba mục tiêu, một là chuyển mê thành ngộ, đây là hàng đầu, là mục tiêu chủ yếu. Chỉ cần mục tiêu này đạt được thì có thể nói hai mục tiêu trước và sau tự nhiên liền thành tựu, chuyển ác thành thiện, chuyển phàm thành thánh còn có vấn đề gì nữa? Mấu chốt là ở chuyển mê thành ngộ, điều này ở trong nhà Phật thường nói “phá mê khai ngộ, lìa khổ được vui”. Muôn ngàn lời nói, ngàn kinh muôn luận, chung quy không rời nguyên tắc này, cho nên phát tâm Bồ-đề là vô cùng quan trọng. Tâm Bồ-đề thật sự hiện tiền thì vô lượng thọ liền đạt được, tại sao vậy? Chắc chắn vãng sanh, một niệm hay mười niệm đều có thể được sanh. Không phát tâm Bồ-đề, dù một ngày 24 giờ, niệm cả đời cũng không thể vãng sanh; bạn phát tâm Bồ-đề thì một niệm hay mười niệm đều có thể vãng sanh. Ý nghĩa từng câu từng chữ ở trong kinh đều phải hiểu rõ ràng, đều phải hiểu tường tận.

Nguyên thứ hai: “*Nguyên hết thấy chúng sanh, đầy đủ pháp tu hành lìa già chết, hết thấy tai nạn, bệnh độc không hại đến mạng.*” Đây chẳng phải điều mà mọi người chúng ta hiện nay cần hay sao? Tu phương pháp gì có thể lìa già, lìa chết vậy? Lìa già, lìa chết, trong đây còn có một thứ, không phải bỏ sót mà là được lược bỏ, đó là bệnh. Lìa già, bệnh, chết; không già, không bệnh, không chết,

có ai làm được không? Người làm được rất nhiều, rất nhiều. Người niệm Phật vãng sanh, đứng mà đi, ngồi mà đi, khi đi còn chào từ biệt với bạn bè thân thích, họ không phải chết, họ không có chết, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là sống mà vãng sanh. Điều này quý vị nhất định phải rõ ràng, đây là pháp “không già, không bệnh, không chết”. Cách tu như thế nào vậy? Dựa vào kinh Vô Lượng Thọ tu học thì thành công ngay. Nếu bạn muốn dựa vào kinh Vô Lượng Thọ tu hành, trước tiên bạn đối với văn tự trong kinh điển phải học thuộc, thứ hai là phải hiểu sâu, thứ ba là thực tiễn vào đời sống của mình thì vấn đề này giải quyết rồi, già, bệnh, chết đều đã rời xa. “*Hết thấy tai nạn, bệnh độc*”, câu này là hoàn toàn nói về tình trạng xã hội của chúng ta hiện nay, tai nạn, bệnh độc, bệnh độc này chính là bệnh dịch, bệnh truyền nhiễm, đều không thể hại bạn. Chúng ta đối diện với hoàn cảnh hiện tiền này mà sợ hãi thì không thể giải quyết, tìm đủ mọi cách để đề phòng cũng không thể giải quyết, không thể đề phòng. Chỉ có dựa vào thánh giáo, dựa vào lời dạy chân thật của Phật Bồ-tát thì chúng ta mới có thể thoát khỏi những khổ nạn này.

Cho nên Phật dạy chúng ta “đọc tụng Đại thừa”, đặc biệt là người học giáo chúng ta, người phát tâm hoằng pháp lợi sanh. Đọc tụng Đại thừa là khoá trình quan trọng nhất của chúng ta; ở trong đọc tụng bao gồm nghiên cứu thảo luận. Đồng học các bạn hiện nay ở nơi này tu học, hoàn cảnh tu học này là nhân duyên hiếm có hạng nhất thế gian, nếu các bạn không thể nắm lấy thì lỗi lầm ở các bạn. Tôi trước đây tu học mười năm ở Đài Trung, mười năm như một ngày, không hề gián đoạn, nhưng mà hoàn cảnh của chúng tôi so với các bạn khác nhau một trời một vực, các bạn ở trên trời, chúng tôi ở dưới đất. Tôi ở Đài Trung có bảy người bạn học chí đồng đạo hợp, chúng tôi học chung với nhau mười năm, bảy đồng học, mỗi tuần chúng tôi chỉ hội tụ một lần, ba tiếng đồng hồ cùng nhau nghiên cứu thảo luận; bởi vì mỗi người có gia đình, có công việc nên không thể hội tụ mỗi ngày. Các bạn hằng ngày hội tụ với nhau, cho nên nếu các bạn học tập giống như tôi thì chỉ ít các bạn một năm bằng với bảy năm của tôi; các bạn học hai năm thì bằng với mười bốn năm của tôi, đây là lời rất thực tế. Tôi ở Đài Trung mười năm, các bạn ở nơi đây một năm rưỡi là hoàn thành rồi, nếu không thể khéo dùng cơ duyên này thì thật đáng tiếc! Không phải không có phước báo, mà là đại phước báo; thế nhưng khi đại phước báo đến mà không biết hưởng, vẫn ở trong đây sanh phiền não, điều này thật đáng tiếc!

Phần trước tôi đã nói với mọi người là “hiếu học tâm thiết”, các bạn đã thiếu bốn chữ này. Thật sự đầy đủ “hiếu học tâm thiết”, bạn đối với thời gian từng

giây từng phút đều sẽ không để nó luống qua, đồng học hội tụ với nhau, từng giây từng phút đều đang nghiên cứu thảo luận. Chúng ta học giảng kinh, một người giảng, mấy người còn lại nghe, sau khi nghe xong thì đưa ra ý kiến, đưa ra phê bình để giúp nhau cải tiến. Sự giúp nhau cải tiến này không phải là giúp một người, mọi người đều được giúp cả, mỗi người đều nâng cao cảnh giới, đâu có thời gian rảnh rỗi mà khởi vọng tưởng? Đây mới gọi là chân thật lo cho đạo. Nhất là quý vị đều từ nơi khác đến, đến Singapore làm khách, thời gian là quý báu hơn tất cả, đúng như cái mà người hiện nay gọi là tranh thủ từng giây từng phút, chúng ta mới có thể thành công lớn, xây nghiệp lớn. Nghiệp lớn này là gia nghiệp của Như Lai, đâu chỉ có giữ thọ mạng không bị tai hại mà thôi. Hy vọng các đồng học chúng ta phải thể hội thật sự nghĩa chân thật của Như Lai, hết lòng nỗ lực, y giáo tu hành, tự lợi lợi tha thì đời này chúng ta không có luống qua, sống có ý nghĩa, có giá trị. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta giảng đến chỗ này.